

Full diocesà

28 de gener del 2024

p5 i p8 —Celebració de dues efemèrides del Seminari Diocesà

p7 —Paraules del Sant Pare a la Renovació Carismàtica

La Presentació del Senyor i Jornada de la Vida Consagrada

Amb el lema «Aquí estic, Senyor, per fer la teva voluntat» se celebra la XXVIII Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que coincideix cada any amb la festa de la Presentació del Senyor, el 2 de febrer.

Aquesta escaïença ens recorda un any més el do que representa per a l'Església i per al món la vida consagrada en la seva riquesa de carismes, inspirats per l'Esperit Sant a través de l'escolta i el discerniment comunitari.

Cal considerar positivament l'actitud del qui se sent cridat per Déu a prolongar, a través dels vots de castedat, pobresa

i obediència, l'oblació de Jesucrist fins a la mort en creu, així com el «fiat» de Maria Verge. D'aquesta manera, el lliurament a Déu i als homes porta la persona consagrada a poder dir amb plena consciència i llibertat: «Aquí estic!»

Enguany, a la diòcesi, hi ha previstos els següents actes: Divendres dia 2, a les set del vespre, celebració a la catedral presidida pel senyor bisbe.

Dissabte dia 3, amb motiu de l'Any Marià i de la Mare de Déu de Joncadella, i dins el programa d'aquesta: a 2/4 de 12, rosari; a les 12, missa (a càrrec dels religiosos i religioses de Manresa).

«Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: “No enduriu els vostres cors”»

Diümenge IV durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: “Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu.

»Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà”.

(18,15-20)

Salm responsorial

Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor:

«No enduriu els vostres cors.»

[94]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment, la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que en distreguin.

(7,32-35)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un es-

perit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova, fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

(1,21-28)

«Jo faré que
s'aixequi d'enmig
dels seus germans
un profeta com tu,
li posaré als llavis
les meves paraules
i ell els dirà tot el
que jo li ordenaré»

«Una doctrina nova ensenyada amb autoritat!»

Marcel Nsanzineza, prev.

Els textos d'aquest diumenge ens envien un missatge d'esperança. Venen a recordar-nos la presència i l'amor de Déu per la humanitat. La primera lectura (Dt 18,15-20) diu que Moisès, abans de morir, va prometre al seu poble que Déu no els abandonaria. Continuarà guiant-los i ensenyant-los, fins i tot després de la desaparició de Moisès: «*El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo*» (Dt 18,15). Encara que els cristians rellegim aquest passatge aplicant-lo a Jesús, Moisès convida el poble a adoptar una actitud d'escolta i acolliment. En la segona lectura (1Co 7,32-35), sant Pau ens recomana de viure, com ell, una dedicació plena a Déu.

En l'Evangeli d'avui (Mc 1,21-28), Marc ens parla de la primera predicació de Jesús. Els oients són literalment guanyats per la seva manera d'ensenyar i d'actuar: «ensenyar amb autoritat». Jesús ensenya amb autoritat perquè és la Paraula del Pare. En ell habita la plenitud de la divinitat (Col 2,9).

Ensenya amb autoritat i no com els mestres de la llei (1,23). No repeteix, no estructura la doctrina en un sistema de teories per a conservar i organitzar el que ara existeix (deixant en la seva opressió els posseïts). Jesús actua de manera creadora, en gestos de transformació humana. *Ensenya expulsant els dimonis*, és a dir, ensenya els altres en alliberar-los, fent-los capaços de viure millor.

Com aquell temps a la sinagoga, el mateix Jesús ens acompanya en totes les nostres esglésies. Ens fa escoltar la seva Paraula en la litúrgia. Ve a alliberar-nos de totes les nostres possessions. Obrim-nos, doncs, a aquesta Paraula que guareix. Amb Crist, les nostres accions i tota la nostra vida seran coherents. Acollint l'Alliberador, podem ser alliberats de tot allò que ens impedeix de seguir-lo.

La imatge

L'escena dibuixa allò que es coneixia com una possessió per un esperit maligne: la persona no es val per ella mateixa, no té tota l'autonomia d'un ésser humà. Té una capacitat diferent, és a punt per a demanar ajut, salvació. Jesús l'hi presta: «Calla, i surt d'aquest home», com l'ajut al discapacitat que l'acosta a la vida ordinària. Fa bé al necessitat i, en el nostre cas, a qui l'ajuda.

La curació del posseït (1413-16).
Germans Van Limburg

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

29 dilluns

— Sant Pere Nolasc, fund.

Beat Manuel Domingo i Sol, fund.
2S 15,13-14.30;16,5-13a/Salm 3/
Mc 5,1-20

30 dimarts

— Stes. Martina, vg. mr.

2S 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3/
Salm 85/Mc 5,21-43

31 dimecres

— Sant Joan Bosco, prev. fund.

— Santa Marcel·la, vda.
2S 24,2.9-17/Salm 31/Mc 6,1-6

1 dijous

— Santa Brígida, vg.

1R 2,1-4.10-12/1Cr 29/Mc 6,7-13

2 divendres

La Presentació del Senyor i la Purificació de la Benaurada Verge Maria (la Candelera)

Jornada Mundial de la Vida Consagrada

— Santa Aida, mr.

Febrer, consagrat a la Purificació de Maria

MI 3,1-4/Salm 23/He 2,14-18/Lc 2,22-40

3 dissabte

— Sant Blai, bisbe mr.

— Sant Anscari (Òscar), bisbe

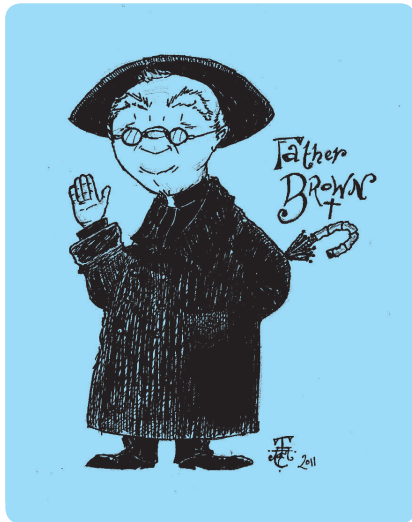
1R 3,4-13/Salm 118/Mc 6,30-34

4 diumenge V durant l'any / Cicle B

Jb 7,1-4.6-7/Salm 146/1C 9,16-19.22-23/Mc 1,29-39

El sant i el narcisista. Una meditació torrasiana

Abel Miró i Comas. Causa Torras i Bages. Nit de Reis del 2024

El Pare Brown, el sacerdot-detectiu protagonista d'alguns relats policíacs de Chesterton, desemmascara en una ocasió un delinqüent disfressat de capellà perquè l'havia sentit atacar la raó, i això, diu el Pare Brown, és mala teologia. La intel·ligència, però, com tota facultat susceptible

d'ésser usada en sentits oposats, també té els seus riscos. Per la seva naturalesa, és una facultat d'aprofundiment; com indica el seu nom, està ordenada a *intus legere*, és a dir, a «llegir a dins» de les coses allò que aquestes són. És una facultat capaç d'entrar en contacte amb les coses, no d'una manera extrínseca, superficial, quedant-se amb la seva aparença externa, sensible —que metafòricament podríem anomenar la seva pellofa o clofolla—, sinó arribant fins a les seves mateixes entranyes. La intel·ligència, com una mà, és capaç d'excavar en les coses fins a apoderar-se del tresor de les seves forces ocultes, d'«allò que són»; és capaç, en definitiva, de perforar en les coses fins a arribar —encara que sigui entre vels i tenebres— al punt mateix on es produeix el seu desplaçament en l'ésser, fins a atènyer el seu cor.

Al mateix temps, però, la intel·ligència també pot desarrelar-se d'allò que és, de la veritat-realitat de la qual parla Balmes, i abandonar-se a les elucubracions conceptuals, als raciocinis artificiosos, extravagants. Aquesta malaltia mental, que Jaume Bofill anomena «narcisisme intel·lectual», Jaume Balmes «enteniment torçat» i Josep Torras i Bages «sofisteria», és pròpia d'aquella intel·ligència que, havent-se enamorat de si mateixa, ha renunciat a la seva missió de reflectir sobre la vida de l'home la llum de la veritat, trobant el seu major plaer a contemplar en el seu interior les projeccions lluminoses que ella mateixa confecciona.

La nostra època, adverteix Torras i Bages, es troba particularment afectada per aquesta dolència d'ordre intel·lectual:

«En les èpoques de grans refinaments, de luxe, de riquesa, de vanitat, de desigs desenfrenats, de plaer, sol augmentar també la sofisteria. Un sofista és aleshores un home interessant, posseeix una certa coqueteria i té el do d'agradar a tothom; fa bona cara a tots els sistemes i s'entén amb les opinions contradictòries. La Veritat, aleshores, al costat de la doctrina sofística sembla ferrenya i malcarada; la Veritat, amable per naturalesa, delícia dels grans esperits i dels esperits senzills, és suplantada pel sofisma; les aparences atractives i agradables enganyen els sentits, i la realitat més fonda, que per a ésser capida necessita la força superior de l'ànima, queda desconeguda del gran nombre de gent del món, que ja diu per això l'antiquíssim psalm: "Fills dels homes, ¿fins quan sereu de cor imbècil? ¿Per què ameu la vanitat i aneu al seguici de la mentida [Sl 118,142]?» (L'única eficàcia, III)».

La figura màximament contraposada a l'home d'enteniment torçat o sofista, per al doctor Torras i Bages, és la del sant, a qui defineix com un «home de l'eternitat». Ho explica així: «Els homes de l'eternitat, els sants, són els qui saben millor adequar-se a tots els temps i a totes les circumstàncies, perquè no estan aferrats a lo variable i transitori que passa, i, en canvi, viuen identificats amb lo essencial, amb lo etern, que dura i perdura sempre i pertot arreu [...]. Són els homes per excel·lència, perquè, desfent-se de lo accidental, es queden amb lo essencial» (ib., IV). Qui aprofundeix o, en altres paraules, qui pensa —i aprofundir o pensar aquí no significa el mateix que apilar erudició— necessàriament s'obre a allò etern: «L'eternitat és la idea mare de totes les idees, és la font de totes les energies, és el lligam infinit que uneix entre si totes les existències, és la que dona unitat a totes les coses; podem dir que ella és l'única realitat, és la mateixa Veritat, és Déu. Tot lo que no és etern és no res. És una il·lusió; és com les projeccions lluminoses que en si no tenen realitat ni substància, i l'única finalitat de les quals és donar-nos idea, anticipació i participació d'una realitat que voldríem veure i tenim lluny. Així és tot lo mundà i temporal en relació amb lo diví i etern» (ib., III).

El sant, per definició, és un home que pensa, i pensar significa esforçar-se per remetre cada element de la pròpia vida —sense excloure l'encesa d'un llumí o les carícies a l'estimada— a l'Ésser infinit i etern.

Acte central de les commemoracions del Seminari Diocesà

275 anys de la institució del Seminari i 75è aniversari de l'edifici actual

Inauguració de la reforma de l'església

Ritu d'admissió de candidats a l'orde i institució del ministeri de lector

Divendres, 9 de febrer, a les set del vespre

El pròxim dia 9 de febrer els nostres quatre seminaristes faran un nou pas en el seu camí vers el sacerdoti. Concretament, Camilo Camargo serà instituit en el ministeri de lector, i Eduardo Quintero, Andrés Aguirre i Mario Pallares rebran l'admissió com a candidats als ordes sagrats. Aquesta celebració, que tindrà lloc a

l'església del Seminari (del tot ja reformada), serà l'acte central de les efemèrides que celebrem aquest any 2024 que, com ja sabeu, són el 275è aniversari de la fundació del nostre Seminari Diocesà i el 75è aniversari de l'edifici actual. Tothom és convidat a participar-hi i a unir-se a aquest goig!

Igualada: 75è aniversari del títol de basílica

Efectivament, la butlla del papa Pius XII que es conserva a la sagristia de Santa Maria, i que és la fotografia que acompanya aquest text, porta la data del 18 de gener de 1949, ara ha fet setanta-cinc anys.

En aquest text s'expliquen els motius de la concessió: «un recinte on es pot congrega una gran multitud [...]. Un temple que es distingeix per la seva solidesa i sobresurt per la seva bellesa», entre altres. El text esmenta Mn. Amadeu Amenós com a arxiprest de l'època i promotor d'aquesta concessió. El títol de basílica per a Santa Maria fou solemnement proclamat el 6 de novembre de 1949, amb la benedicció dels signes basilicals i la presència de l'arquebisbe de Tarragona.

Nicaragua envia a l'exili els clergues detinguts

Redacció

El govern de Nicaragua va enviar a l'exili el bisbe de Matagalpa, Rolando Álvarez, el qual estigué a la presó durant 338 dies, després de ser condemnat a més de 26 anys de presó per delictes considerats traïció a la pàtria.

Juntament amb el bisbe Álvarez, foren excarcerats i bandejats a Roma el bisbe de Siuna, Isidoro Mora (detingut el desembre del 2023), quinze sacerdots i dos seminaristes.

«Agraïm profundament al papa Francesc, a la Secretaria d'Estat de la Santa Seu, al seu titular cardenal Pietro Parolin i al seu equip de treball les molt respectuoses i discretes coordi-

nacions realitzades per a fer possible el viatge cap al Vaticà», assenyalava la nota de premsa difosa pel govern nicaragüenc.

Prèviament, van donar a conèixer la notícia tant mitjans de comunicació dissidents, com el bisbe auxiliar de Managua a l'exili, Silvio Báez, el qual agrai a Déu l'alliberament, com al Sant Pare i a les oracions fetes pels catòlics en el món.

En cap moment el govern de Nicaragua no ha donat a conèixer els delictes o els motius pels quals en les últimes setmanes van ser detinguts el bisbe Isidoro Mora i els sacerdots i seminaristes que foren enviats a l'exili el 13 de gener.

La preocupació per la crisi migratòria a les Canàries

Els tres bisbes de les Illes Canàries, José Mazuelos, Bernardo Álvarez i Cristóbal Déniz, han pogut compartir amb el papa Francesc la seva preocupació per la greu situació migratòria a l'arxipèlag. Ho van fer el dia 15 de gener, en una audiència en la qual, a més dels prelats, també participà una delegació del Govern de Canàries, encapçalada pel seu president, Fernando Clavijo.

Aquest va lliurar al pontífex un informe sobre la crisi migratòria a les illes, on s'ha tancat l'any 2023 amb l'arribada en pasteres de 40.027 immigrants, una xifra que és la més elevada des del 2006 i que no inclou els qui van morir mentre intentaven arribar a les costes canàries.

Posteriorment es va unir a la conversa la resta de membres de la delegació, en la qual es trobaven els bisbes. Tots ells pogueren comentar amb el Papa la seva inquietud per l'alarmant increment de la crisi migratòria a les costes canàries.

El Papa a la Renovació Carismàtica: ser constructors de comunió

Redacció

El papa Francesc va rebre el dia 20 de gener els membres del Consell Nacional de la Renovació en l'Esperit Sant. En els darrers anys, el pontífex ha promogut CHARIS com a organització internacional de servei a la Renovació Carismàtica Catòlica.

El Sant Pare va compartir una visió pastoral de la presència i servei d'aquest moviment subratllant-ne dos aspectes: el servei a la pregària, especialment a l'adoració, i el servei a l'evangelització.

Va recordar la naturalesa del moviment carismàtic, que dona espai i èmfasi a l'oració, especialment a la de lloança, i això és molt important, sobretot, va dir, en un món dominat per la cultura del tenir i de l'eficàcia, com també en una

Església a vegades massa preocupada per l'organització.

Francesc, en el seu discurs, els va demanar que continuïn aquest servei a l'Església, promovent la pregària d'adoració. Una adoració en la qual predomini el silenci, va afirmar, en què la Paraula de Déu prevalgui sobre les nostres paraules; en definitiva, una adoració en la qual el Senyor sigui veritablement el centre, no pas nosaltres.

El segon aspecte que pertany a aquest moviment, va assenyalar el Papa, és evangelitzar tenint l'Esperit Sant acollit en els nostres cors i en les nostres vides, perquè l'Esperit ens impulsa sempre a comunicar l'Evangeli i ho fa amb la seva imaginació inesgotable. Hem de ser dòcils i col·laborar amb l'Esperit Sant.

El llibre

Las virtudes cardinales

Livio Fanzaga

LIVIO FANZAGA

*Las virtudes
cardinales*

Prudencia, justicia, fortaleza y templanza

San Pablo.
236 pp.
15,20 euros.

Després de parlar-nos de les virtuts teologals, l'escolapi Livio Fanzaga aborda en aquest llibre les virtuts cardinals (prudència, justícia, fortalesa i templança).

Es tracta de les «frontisses» entorn de les quals gira tota la vida moral, i amb les altres virtuts humanes que en deriven formen personalitats fortes i segures.

Gràcies a una explicació senzilla, podem accedir als ensenyaments de la gran tradició filosòfica i teològica respecte a la pràctica de les virtuts cardinals, tota una immensa riquesa espiritual que hem de fer arribar a les noves generacions.

Glossa

El Seminari Diocesà: passat, present i futur

Romà Casanova, bisbe de Vic

Aquest any 2024 s'escauen dues commemoracions significatives del nostre Seminari Conciliar: 275 anys de la seva institució i el 75è aniversari de la inauguració de l'actual edifici. Aquestes efemèrides ens aboquen a valorar aquesta entitat eclesial, tan important per al nostre bisbat: tenim en compte el passat del Seminari Diocesà, hem d'agradir el seu present i mirar el futur amb esperança.

Enguany s'escauen dues commemoracions significatives per la institució i l'actual edifici

Tots els seminaris posseeixen el títol de «conciliar», perquè tenen el seu origen en el concili de Trento, que va veure necessari que els futurs sacerdots rebessin una formació adequada, tant intel·lectual, com humana i pastoral. Aquest concili se celebrà en el segle XVI; però, donada la presència a Vic d'una institució de rang universitari que era capaç d'exercir les funcions que demanava el tridentí, no fou fins a l'any 1749 que es creà el Seminari Conciliar. L'increment del nombre de seminaristes —perquè la Santa Seu demanava acollir els més joves— i la intensa religiositat de la postguerra civil —anys quaranta del segle passat— van fer necessari cercar un altre lloc on construir un nou edifici. Certament que el Seminari ha donat grans fruits a favor de l'Església i la societat.

En el present no hi ha tantes vocacions ni tampoc religiositat com en temps passats. Però tenim Seminari Diocesà! En aquests moments són quatre els nois que s'estan preparant per a ser cridats un dia, si Déu vol, a rebre el sacerdoci apostòlic al servei del poble de Déu. Són oriünds de Colòmbia, i la seva relació amb Vic és el resultat d'una presència de servei senzill i caritatiu de les Josefi-

nes de la Caritat en aquelles terres; una petita llavor que ha donat, per la providència divina, aquest fruit per a la nostra diòcesi. L'edifici del Seminari, per la seva banda, continua la seva funció de servei eclesial i social.

El futur del Seminari, al meu entendre, resta expressat en la reforma que s'està realitzant a l'església de l'edifici. Han passat seixanta anys des que el treball de la diòcesi, personificat en els bisbes Joan Perelló i Ramon Masnou, va fer possible que el nou Seminari tingués la seva església. L'encàrrec fet al Centro Alletti de Roma ha fet possible que tot el potencial d'aquest temple expressi, encara més, la bellesa de la fe cristiana. Ja sabem prou on rau la formosor de la nostra creença: en el rostre de Crist. Ell, i solament ell, és el futur de la nostra Església, i, en aquesta, del nostre Seminari Diocesà.

